

Forges de Clabecq - Renault Vilvoorde...

Hoeveel bedrijfssluitingen zijn er nog nodig om te begrijpen dat de vakbonden de doodgravers en van de strijd?

De arbeiders van de Forges de Clabecq zijn van illusie in illusie vervallen, van valse hoop in echte dop. Noch hun tewerkstelling, noch hun lopen zijn gered of gegarandeerd. Deze keer staan ze voor een nieuwe luchtspiegeling, direct gesteund en onderhandeld door de hoogste leiders van het ABVV en het ACV : het initiatief van het laatste voorstel, te nemen of te laten. Gedurende maanden, hebben diezelfde vakbonden de zaak laten aanmodderen. Nu gooien ze zich op de “oplossing” DUFERCO die amper 1400 arbeidsplaatsen behoudt (Le Soir; 22-4-97) alsof dit de laatste hoop was waar alle arbeiders moeten voor buigen.

Het conflict heeft maanden geduurd en her en der werden klappen uitgedeeld. Maar op geen enkel moment heeft de actie van de arbeiders van de Forges het patronaat reëel aangevallen, ook niet het publieke, de belangrijkste aandeelhouder. Ook toen Dhr Gandois de voortzetting van de hervormingen aankondigde (lees ontslagen en bezuinigingen) bij Cockerill en zijn filialen (CMI), werd geen enkele directe link gelegd tussen de betrokken arbeiders – zonder de tussenstap van de vakbondsbonzen - om stakingen te organiseren die de *productie blokkeren* en die het patronaat daar treffen waar het pijn doet: in zijn winsten. Iedereen blijft bij zichzelf, bedrijf per bedrijf, categorie per categorie, nationaliteit per nationaliteit, accepteert alle offers en hoopt dat wat met zijn broer, met zijn collega gebeurd, nooit met hemzelf zal gebeuren. Het wordt tijd te beseffen dat de arbeiders enkel op zichzelf kunnen rekenen, dat ze er geen enkel belang bij hebben te bedelen om de hulp van de regering, de regio, de justitie, of zelfs de platonische “solidariteit” van andere arbeiders. Zoals we heel goed gezien hebben bij Renault Vilvoorde is het aanvaarden van offers verre van een garantie voor de toekomst. In tegendeel. Het is eerder het teken van een tamheid die altijd voorafgaat aan meer inleveringen en miserie. Ook de arbeiders van Renault zijn er niet in geslaagd om duurzaam de productie te blokkeren van de fabrieken die momenteel op volle toeren draaien, meer bepaald die van Douai. Ze hebben zich laten opsluiten in de syndicale logica van symbolische acties, zelfs Europees, en illusoire juridische oplossingen. Geïsoleerd enerzijds door het syndicale spel van de stembussen en de stemhokjes (F, “isoloir”, woordspeling van Le Soir van 11-4) en anderzijds door de aanpassing van de lopende band van de fabriek te Palencia, die die in staat gesteld heeft om de Mégane te produceren, heeft de grote meerderheid (69%) van de arbeiders van Vilvoorde zich eens te meer laten overtuigen door het gemeenschappelijk front van syndicale leugenaars om het werk te hervatten. Diezelfde vakbonden hebben van alles gedaan om de werkhervatting op te dringen toen een groot deel van de bandarbeiders de strijd wilde voortzetten.

“Alleen de syndicale vrijgestelden (vreemd aan Renault) hebben gesproken, geen enkele tegengestelde mening is voor de micro gekomen. Aangezien de financiële zorgen doorwogen in de beslissing, hebben de sprekers er voor gezorgd er niet aan te herinneren dat de voorlopige schadevergoedingen die iedereen krijgt van de vakbonden progressief zijn en op het punt stonden te verhogen, volgens de geldende regels. Vandaag zijn er van degenen die “ja” gestemd hebben, die het betreuren. En ik kan u zeggen dat de délégués zich niet meer aan de band durven laten zien. Er is een aanhoudend geweld”. (Uitspraak van een arbeider van Vilvoorde opgetekend door L'Humanité van 21-4-97).

Op maandag 14 april '97 hebben de bandarbeiders *spontaan en tegen* het advies van de bonzen vertraagd gewerkt, de band geblokkeerd en zo de productie gesaboteerd. Alleen met dit soort acties, uitgebreid naar andere fabrieken die draaien, kan het patronaat teruggedreven worden.

De strategie en de wil van Dhr Schweitzer, de patroon van Renault, zijn niet veranderd. Met instemming van de Spaanse vakbonden zet hij verder een derde ploeg op in Palencia. Tezamen met de Franse vakbonden bereidt hij de overbrenging van de productie voor van de Clio naar Flins en van de Laguna naar Sandouville. Na de grote stoeten en defilés van de Europese pseudo-solidariteit (Mars op Brussel), komt op in galop de triviale realiteit van het *syndicaal nationalisme* terug.

Enkel de onverbiddelijke en onafhankelijke strijd, gebaseerd op de zelforganisatie van de arbeiders, kan lonen.

Precies één jaar geleden hebben enkele woedende leerkrachten met eieren naar de bonzen van de PS de traditie van de Eerste Mei als strijddag terug aangeknoopt. Die traditie was onteerd en van zijn

inhoud ontdaan door een eeuw sociaal-democratie. Vandaag wordt ze door de fascistten, die hard bezig zijn de arbeiders en het lumpenproletariaat achter zich te scharen, opgeëist en nog verder geperverteerd.

Ondanks die oprisping van strijdbaarheid, zijn de bewegingen van leerkrachten en studenten buiten adem geraakt. Zoals gewoonlijk hebben de staats-vakbonden tijdens de vakantie de wandecreten getekend waar die bewegingen gedurende maanden tegen gevochten hadden. De nederlaag was totaal, temeer daar ze naar de achtergrond van de actualiteit verdwenen omdat het drama van de moord op de vermiste kinderen heel de mediabelangstelling inpalmde. Geen enkele les kon getrokken worden over de rol van organisatoren van de afgang gespeeld door de vakbonden (waaronder de studentenvakbond FEF, die zich er niet van kon herstellen) en hun politieke vrienden (PS, PSC, PRL, ecologisten).

De orkestratie in “Witte marsen” van de volksverontwaardiging over de zaak Dutroux en de politiek-financiële schandalen, heeft de bourgeoisie en haar staat in staat gesteld om een echte operatie “propere handen” om zijn Italiaans door te voeren om de essentie opnieuw geloofwaardig te maken en te redden : België, zijn economie, zijn leger en zijn Koning).

Door de algemene misnoegdheid te richten niet op het kapitalistisch systeem zelf, voortbrenger van al die smeerlapperij, maar op wat telkens voorgesteld wordt als een kleine hapering, hebben de staat, zijn partijen, zijn vakbonden en zijn woordvoerders de krachttoer geleverd van zich te zuiveren door de verschillende onderzoekscommissies. Enkele handlangers gaan uiteraard het gelag betalen.

Alsof er niets aan de hand was, zet de regering haar bezuinigingspolitiek verder zonder dat daar enige reactie van belang tegenover komt. Na de witte marsen hadden we recht op veelkleurige, rode, driekleurige... op zondagen, zaterdagdagen of andere feestdagen, tot en met die tegen de leugenaars. Al die mooie wandelingen kanaliseren een woede die lot nu toe volledig machteloos gebleken is. De marsen dienen om iedere deelnemer die nog werk heeft gedwee terug aan het werk te sturen. Die vreedzame défilés, die symbolische acties, alsook het aangekondigde pakket schijnhervormingen, dienen enkel om jullie onderworpen te houden aan de wetten van het kapitalistisch systeem, en dit te meer omdat ze georganiseerd worden door valse syndicale en politieke vrienden.

Intussen vindt de Belgische bourgeoisie de middelen om een militair avontuur te organiseren in Zaïre, door nog maar eens de para's te sturen, beroemde folteraars van de operatie “Herstel de Hoop”, om haar imperialistische belangen te verdedigen die vandaag bedreigd worden door haar Amerikaanse en Zuid-Afrikaanse spitsbroeders.

Terwijl volgens de Belgische heersende klassen alles moet gedaan worden om de schatkist te sparen en de financiële crisis van de staat op te lossen, houden ze zich niet in om gendarme te gaan spelen op hun oude jachtterrein. Na gedurende 35 jaar met alle kracht één van de meest brutale regimes ter wereld gesteund te hebben, ontdekt het zeer katholieke België opeens dat Maarschalk Mobutu, persoonlijke vriend van de kroon, een dictator zou zijn geweest. De huidige operatie van zelfverschoning van de staat, en de organisatie van bovenaf van discreditering van de traditionele partijen, kan op termijn alleen een gespierde oplossing opleveren, misschien vreemd aan de huidige staatsconfiguratie, om het hoofd te bieden aan het gevaar van de arbeiders dat nog te zeer aanwezig is. De staat bereidt nu al de mogelijkheid van een fascistische rui voor, om de slijtage op de huidige vorm van zijn heerschappij in te dijken. Dit alles maakt het des te noodzakelijker dat de uitgebuite klasse onafhankelijk actie voert, op basis van de onverbidelijke verdediging van haar belangen en eindelijk bevrijd van de bevoogding van het geheel van de partijen en de vakbonden van de kapitalistische staat.

MOUVEMENT COMMUNISTE

B.P. 1666 • Centre Monnaie • 1000 Bruxelles 1